

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

TOM RACHMAN

Imperfecționiștii

Traducere din engleză de
EDUARD BUCESCU

HUMANITAS
fiction

Redactor: Ioana Vilcu
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Cristina Jelescu
DTP: Corina Roncea, Carmen Petrescu

Tipărit la Monitorul Oficial R.A.

TOM RACHMAN
THE IMPERFECTIONISTS
Copyright © 2010 by Tom Rachman
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2013, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RACHMAN, TOM
Imperfecționiștii / Tom Rachman; trad.: Eduard Bucescu. -
București: Humanitas Fiction, 2013
ISBN 978-973-689-627-9
I. Bucescu, Eduard (trad.)
821.111-31=135.1

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021 408 83 50, fax 021 408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0372 743 382, 0723 684 194

Pentru Clare și Jack

Bush înregistrează
o nouă prăbușire în sondaje
Correspondent la Paris – Lloyd Burko

Lloyd dă la o parte așternutul și se grăbește spre ușa de la intrare, având pe el numai chiloții albi și șosetele negre. Se propoțește în mânerul ușii și închide ochii. Aerul rece pătrunde pe sub prag și Lloyd își chircește degetele de la picioare de frig. Dar pe coridor e liniște. Se aude doar clămpănitul unor tocuri înalte la etajul de deasupra. Un oblon scârțâie de cealaltă parte a curții. Nu-și mai aude decât propria respirație, șuierând ușor.

Încetul cu încetul, ajunge să distingă o voce de femeie. Strânge și mai tare din pleoape, de parcă ar vrea să dea volumul mai tare, dar nu răzbate până la el decât un murmur, vreo discuție la micul dejun între femeia și bărbatul care locuiesc în apartamentul de vizavi. Apoi, brusc, ușa lor se deschide: vocea ei devine tot mai puternică, podeaua coridorului scârțâie. E clar, ea se aproprie. Lloyd se grăbește înapoi în cameră, deschide fereastra ce dă spre curte și rămâne nemișcat în dreptul ei, privind lung la colțișorul de Paris care i se dezvăluie de acolo.

Ea bate la ușă.

— Intră, spune el. Nu e nevoie să bați.

Soția lui intră în apartamentul lor pentru prima dată în ziua aceea.

El nu se întoarce de la fereastră ca s-o privească pe Eileen, doar își lipește și mai strâns genunchii goi de balustrada de fier. Ea îi netezește părul cărunt de la spate. El tresare, surprins să-i simtă atingerea.

— Eu sunt, spune ea.

El zâmbește, pielea din jurul ochilor i se încrețește ușor și are buzele întredeschise, de parcă s-ar pregăti să spună ceva. Dar nu are nici un răspuns. O lasă să se îndepărteze.

În cele din urmă, se întoarce și o găsește așezată în fața dulă-piorului unde țin fotografiile vechi. Un prosop de bucătărie îi atârnă pe umăr și ea-și șterge degetele ude de la curățatul cartofilor, tăiatul cepei și spălatul vaselor. Degetele îi miros a pături puse la naftalină, a pământ de la ghivecele cu flori de pe pervaz – Eileen este o femeie care se atinge de tot, gustă tot, își bagă nasul peste tot. Își pune discret ochelarii de citit pe nas.

— Ce scotocești acolo? întrebă el.

— O fotografie cu mine în Vermont când eram mică. Ca să i-o arăt lui Didier.

Se ridică, ia cu ea un album de fotografii și întrebă în dreptul ușii:

— Ai planuri pentru cină, nu?

— Hm.

Face semn cu capul spre album.

— Încetul cu încetul, spune el.

— Ce vrei să zici?

— Încetul cu încetul te muți vizavi.

— Nu.

— Ai voie.

Nu s-a împotrivit prieteniei ei cu Didier, tipul de vizavi. Ea încă n-a încheiat acest capitol al vieții ei, sexul, pe când Lloyd a pus punct. Ea e cu optsprezece ani mai tânără, o diferență de vârstă care l-a incitat odată, dar care, acum când el are șaptezeci de ani, îi separă ca un munte. Lloyd îi trimite o beza și se întoarce la fereastră.

Podeaua de pe hol scârțâie. Ușa de la apartamentul lui Didier se deschide și apoi se închide numaidecât – Eileen nu bate la ușă acolo, ci intră pur și simplu.

Lloyd aruncă o privire înspre telefon. De săptămâni nu a mai vândut nici un articol și are nevoie de bani. Sună la sediul ziarului din Roma.

Un stagiar îl transferă către editorul de știri, Craig Menzies, un tip anxios, cu început de chelie, care decide cam tot ce apare în fiecare ediție. Menzies este mereu la birou. Nu există nimic în viața omului ăluia în afară de știri.

— Ai timp să-ți prezint ceva? întrebă Lloyd.

— Sunt un pic cam ocupat, de fapt. N-ai putea să-mi trimiți un e-mail?

— Nu pot. Am probleme cu calculatorul.

Problema este că nu are calculator; Lloyd încă folosește o mașină de scris electronică veche, din 1993.

— Pot să-ți trimit prin fax.

— Spune-mi la telefon. Dar, te rog, dacă se poate, încearcă să-ți repara calculatorul.

— Am înțeles. Să repar calculatorul. Am notat deja.

Își freacă degetul de agenda cu însemnări de parcă așa ar putea să prindă vreo idee mai bună decât cea mâzgălită acolo.

— V-ar interesa un articol despre ortolan? E o delicată franțuzească – o pasăre, un fel de cintează, cred; oricum, e ilegal să o comercializezi aici. Francezii o vâra într-o colivie, îi scot ochii ca să nu-și mai dea seama dacă e zi sau noapte, după care îi dau de mâncare non-stop. Când s-a umflat, o scufundă în coniac și o gătesc. Mitterrand a mâncat așa ceva la ultima lui masă.

— Aha, răspunde Menzies cam circumspect. Dar, iartă-mă, unde e știrea?

— Nu e nici o știre. Doar un subiect pentru un articol.

— Mai ai și altceva?

Lloyd își freacă iar degetul de agendă.

— Ce zici de un articol despre vinuri pentru rubrica de afaceri: vânzările de rosé au depășit pentru prima dată în Franța vânzările de vin alb.

— Pe bune?

— Așa cred. Trebuie să mai verific.

— Ai altceva mai de actualitate?

— Nu-ți place chestia cu ortolanul?

— Nu cred că avem spațiu pentru așa ceva. E o zi aglomerată – doar patru pagini de știri.

Toate celelalte publicații pentru care Lloyd a lucrat ca liber-profesionist au renunțat la el. Acum bănuiește că și ziarul ăsta – ultimul colac de salvare, ultimul lui angajator – are de gând să-l trimită la plimbare.

— Știi că avem probleme cu banii, Lloyd. Acum nu mai cumpărăm de la liber-profioniști decât articole care te lasă cu gura căscată. Asta nu înseamnă că ideea ta nu e bună. Vreau să spun că acum Kathleen vrea numai chestii tari și curajoase. Terorism, Iranul și amenințarea nucleară, revolte în Rusia – ceva de genul ăsta. Oricare alte știri le luăm practic de-a gata de la agențiile de presă. E vorba de bani, nu are nimic de-a face cu tine personal.

Lloyd închide telefonul și se întoarce la fereastră, privind lung la blocurile din al șaselea arondisment parizian, cu pereții albi murdăriți în locurile unde ploaia a bătut mai mult sau unde s-au fisurat țevile de scurgere, cu văruiala scorojită și obloanele închise bine. Dedesubt, curțile interioare sunt înțesate de bicicletele locatarilor, cu mânerurile, pedalele și spițele roților îngrămadite unele într-altele. Deasupra, acoperișuri de zinc și hornuri din care răzbate doar câte-un fuior de fum alb ce se înalță în văzduhul limpede.

Se îndreaptă spre ușa de la intrare și stă nemișcat, ascultând. Ea ar putea să se întoarcă de la Didier pe neașteptate. La urma urmei, asta chiar *este* casa lor, pentru numele lui Dumnezeu.

Când se apropie ora cinei, face cât mai mult zgomot cu puțință, izbește ușa de cuierul cu haine, simulează un acces de tuse în timp ce iese din apartament, toate astea ca să se asigure că Eileen, care este în continuare vizavi, îl aude cum pleacă să-și onoreze presupusele planuri de cină, deși în realitate nu există nici un astfel de plan. Pur și simplu nu mai vrea să stea la masă, chemat mai mult din milă, cu ea și cu Didier.

Rătăcește o vreme de-a lungul bulevardului Montparnasse să mai omoare timpul, cumpără o cutie de *calissons*¹ ca să le dea

---

¹ Bomboane din pastă de fructe și făină de migdale, specifice regiunii Provence.

ficei lui, Charlotte, și se întoarce acasă. Pe cât de zgomotos a fost când a ieșit, pe atât de grijuliu se furișează acum înăuntru. Când intră în apartament, ridică o idee ușa din balamale ca să atenueze scârțâitul, după care o închide ușor. Nu aprinde lumina – s-ar putea ca Eileen să o vadă pe sub ușă –, așa că orbecăie prin bucătărie, lăsând ușa de la frigider întredeschisă ca să aibă puțină lumină. Deschide o conservă de năut și se năpustește asupra ei cu o furculiță, zărindu-și în trecut mâna dreaptă, plină de pete care-i trădează vârsta. Mută furculița în mâna stângă, în timp ce își vâra adânc în buzunarul de la pantaloni mâna dreaptă îmbătrânită, prilej cu care atinge un portofel subțire de piele.

A fost falit de multe ori. Mereu a cheltuit mai mult decât câștiga. Fie că era vorba de cămăși făcute la comandă la croitoria de pe strada Jermyn, fie că era vorba de lăzi de Chateau Gloria din 1971 sau de pariuri la cursele de cai, care erau cât pe ce să-l umple de bani. Vacanțe spontane în Brazilia cu femei pe care de-abia le cunoștea. Folosea taxiul peste tot. Mai ia o furculiță de năut. Sare. Îi trebuie sare. Aruncă un vârf de sare în conservă.

A doua zi în zori, stă sub un maldăr de pături și așternuturi – nu mai dă drumul la încălzire dacă Eileen nu este acolo. O s-o viziteze pe Charlotte azi, dar asta nu-i face nici o plăcere. Se întoarce pe partea cealaltă de parcă s-ar smuci din strânsoarea acestui gând neplăcut și își aduce aminte de Jérôme. O bomboană de copil. Iar se agită sub așternuturi. Acum s-a trezit de-a binelea. Este obosit și nu are chef de nimic. În ultima vreme s-a lenevit de tot. Cum s-o fi întâmplat asta?

Se chinuie să iasă de sub pături și se îndreaptă spre birou în chiloți și șosete, tremurând tot. Studiază atent numere vechi de telefon – sute de bucățele de hârtie capsate, legate între ele sau lipite. Prea devreme ca să sune pe cineva. Se uită la numele unor foști colegi și surâde: redactorul-șef care l-a înjurat pentru că a ratat primele revolte de stradă din Paris din '68 fiindcă zăcea beat în cadă cu o amică. Sau șeful de departament care l-a pus să ia primul avion spre Lisabona ca să relateze despre lovitura din '74, deși el nu știa nici o boabă de portugheză.

Sau reporterul cu care s-a hlizit Lloyd în timpul unei conferințe de presă a lui Giscard d'Estaing până când au fost dați amândoi afară și muștrați de ofițerul de presă. Oare câte dintre numerele astea vechi or mai fi încă valabile?

Perdelele de la camera de zi se luminează treptat de la razele care bat în spatele lor. Dă perdelele la o parte. Nu se observă nici soarele, nici vreun nor – doar clădiri. Cel puțin Eileen nu-și dă seama în ce hal de situație se află el cu banii. Dacă ar ști, ar încerca să-l ajute. Și atunci ce ar mai rămâne din mândria lui?

Deschide fereastra, inspiră aerul dimineții și își lipește genunchii de balustradă. Măreția Parisului – cu clădirile înalte, bulevardele largi, cu construcțiile lui masive sau grațioase, cu desăvârșita simetrie, cu pietrele, peluzele tunse atent și tufele rebele de trandafiri purtând toate amprenta voinței umane – toată această măreție se află probabil altundeva. Pentru el, Parisul este cu mult mai restrâns și se mărginește la propria lui persoană, fereastra lângă care stă și podeaua de pe hol ce scârțâie la fiecare pas.

Pe la ora nouă, taie deja în pas alert grădinile Luxembourg prin partea de nord. Se odihnește în dreptul Palatului de Justiție. Și-a pierdut deja puterile? Ce nemernic puturos. Își ia avânt și înaintează, traversează Sena, o ia pe rue Montorgueil, trece de așa-zisele Grands Boulevards.

Magazinul lui Charlotte se află pe rue Rochechouart – nu prea sus pe deal, din fericire. Nu este încă deschis, așa că se îndreaptă agale spre o cafenea, dar se răzgândește în fața ușii – nu are bani de irosit pe asemenea lux. Se uită lung în vitrina magazinului a cărui proprietară este fiica lui. E plină de pălării confecționate manual; designul este făcut de Charlotte și ele sunt apoi produse de o echipă de tinere îmbrăcate în șorț de in cu talie înaltă și având pe cap bonete încrețite, precum servitoarele din secolul al XVIII-lea.

Ea sosește mai târziu decât ora de deschidere afișată.

— *Oui?* spune ea când își vede tatăl – nu vorbește cu el decât în franceză.

— Îți admiram vitrina, răspunde el. E aranjată frumos.

Ea deschide ușa magazinului și intră.

— De ce porți cravată? E vreo ocazie?

— Asta – știam că vin să te văd.

Îi dă cutia cu bomboane:

— Sunt *calissons*.

— Nu mănânc dintr-astea.

— Credeam că-ți plac.

— Nu mie. Lui Brigitte îi plac.

Brigitte este mama ei, a doua fostă soție a lui Lloyd.

— Ai putea să i le dai tu ei?

— Nu acceptă nimic de la tine.

— Ești atât de supărată pe mine, Charlie.

Ea se îndreaptă cu pași mari spre celălalt capăt al magazinului și se apucă de curățenie cu înverșunare, de parcă s-ar pregăti de luptă. Intră un client și Charlotte afișează brusc un zâmbet. Lloyd se retrage într-un colț. Clientul pleacă repede și Charlotte reîncepe ștersul prafului, la fel de mânioasă.

— Am greșit cu ceva? Întreabă el.

— Doamne, ce egoist ești.

El se uită iscoditor spre partea din spate a magazinului.

— Nu au ajuns încă, se răstește ea.

— Cine?

— Fetele.

— Muncitoarele tale? De ce-mi spui mie asta?

— Ai ajuns aici prea devreme. Nu ți-ai calculat timpul bine.

Charlotte pretinde că Lloyd a vânat toate femeile pe care i le-a prezentat, începând cu prietena ei cea mai bună din liceu, Nathalie. Nathalie a mers odată cu ei în vacanță la Antibes și și-a pierdut sutienu în valuri. Charlotte l-a prins pe Lloyd că se uită. Din fericire, ea nu a aflat niciodată că lucrurile au mers mult mai departe în cele din urmă între tatăl ei și Nathalie.

Dar toate astea s-au terminat. Într-un final. Când te uiți în urmă, n-au nici o noimă – atâta efort inutil. Libidoul a fost tiranul tinereții lui, azvârlindu-l acum mulți ani din America, unde o ducea bine, în Europa cea plină de ispite, în căutare de aventuri și cuceriri. Libidoul l-a făcut să se căsătorească de patru

ori, l-a împins să calce greșit de încă vreo sută de ori pe deasupra, i-a luat mințile, l-a degradat și aproape că l-a ruinat. Și totuși, acum s-a terminat, slavă Domnului, dorința i s-a diminuat în ultimii ani, părăsindu-l la fel de misterios ca atunci când și-a făcut simțită prezența. Pentru prima dată de la vârsta de doisprezece ani, Lloyd contemplă lumea fără vreun scop anume. Și se simte foarte derutat.

— Chiar nu-ți plac bomboanele? întrebă el.

— Nu am cerut așa ceva.

— Așa e.

Lloyd zâmbește trist:

— Aș putea face totuși ceva pentru tine?

— La ce bun?

— Ca să te ajut.

— N-am nevoie de ajutorul tău.

— În regulă, spune el. În regulă, atunci.

Face un semn de salut din cap, oftează și dă să iasă.

Iese și ea după el. El se îndreaptă spre ea, vrând să o ia de braț, dar Charlotte se smulge îndărăt. Îi înapoiază cutia de *calissons*.

— N-o să le mănânc.

Întors acasă, trece în revistă numerele de telefon și în cele din urmă îl sună pe un vechi prieten, reporter și el, Ken Lazzarino, care acum lucrează la o revistă în Manhattan. Cei doi fac schimb de noutăți și devin nostalgici preț de câteva minute, dar e clar că o cu totul altă idee se ascunde în spatele conversației banale. Amândoi știu că Lloyd are nevoie de o favoare, însă acesta nu găsește destulă îndrăzneală să o ceară. În cele din urmă, reușește să mărturisească:

— Ce-ai zice dacă ți-aș prezenta o temă pentru un articol?

— Dar tu n-ai scris niciodată pentru noi, Lloyd.

— Știu, mă întrebam și eu.

— Acum mă ocup de strategia online, nu mai am nici o putere de decizie în privința conținutului.

— Ai putea să mă pui în legătură cu cineva?

Cuprins

- Bush înregistrează o nouă prăbușire în sondaje
Corespondent la Paris – Lloyd Burko 7
- Cel mai vârstnic mincinos din lume moare la 126 de ani
Autor de necrologuri – Arthur Gopal 39
- Studiile arată că europenii sunt leneși
Reporter economic – Hardy Benjamin 71
- Încălzirea globală se dovedește prielnică pentru înghețată
Editor-corector – Herman Cohen 99
- General american optimist în privința războiului
Redactor-șef – Kathleen Solson 129
- Viața sexuală a extremiștilor islamici
Corespondent la Cairo – Winston Cheung 165
- Țicniți cu bombe pe mână
Editor-corector – Ruby Zaga 197
- 76 de morți în urma bombardamentelor din Bagdad
Editor de știri – Craig Menzies 227
- Războiul Rece s-a sfârșit, începe războiul fierbinte
Cititoare – Ornella de Montecchi 255
- Piețele se prăbușesc pe fundalul temerilor legate
de încetinirea economică a Chinei
Director financiar – Abbey Pinnola 281
- Un bărbat înarmat deschide focul într-un
campus universitar și omoară 32 de oameni
Director – Oliver Ott 313
- Mulțumiri 339